

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 5 2018, nummers 115 – 149 dinsdag 6 februari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	8
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
WRO/Wro/Woningwet.....	12
Ambtenarenrecht.....	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	15
Bestuursrecht overig	15
Provinciale verordening	15
Studiefinanciering	16
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	16
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht	19
Regulier	19
Openbare orde	22
Asiel	23
Vreemdelingenbewaring	26
Procesrecht	28

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 115

Grote Kamer Hof van Justitie van de Europese Unie, 30-01-2018, C-360/15 en C-31/16

college van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Amersfoort.

raad van de gemeente Appingedam.

richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: richtlijn 2006/123/EG) 2 lid 2 onder c, 4 punt 1, 15 lid 1, hoofdstuk III

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 34, 35, 36, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55

DIENSTENRICHTLIJN. Beantwoording van de prejudiciële vragen uit de verwijzingsuitspraak van ABRS van 13-01-2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:75](#)) over (onder meer) het toepassingsbereik van de Dienstenrichtlijn met betrekking tot de vaststelling van een bestemmingsplan.

[...]

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 2, lid 2, onder c), van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, moet aldus worden uitgelegd dat deze richtlijn niet van toepassing is op rechten die verschuldigd worden in verband met de rechten van de ondernemingen die elektronische-communicatienetwerken en -diensten mogen leveren, om kabels voor een openbaar elektronische-communicatienetwerk aan te leggen.

2) Artikel 4, punt 1, van richtlijn 2006/123 moet aldus worden uitgelegd dat de activiteit bestaande in detailhandel in goederen, voor de toepassing van die richtlijn een „dienst” vormt.

3) De bepalingen van hoofdstuk III van richtlijn 2006/123, betreffende de vrijheid van vestiging van dienstverrichters, moeten aldus worden uitgelegd dat zij mede van toepassing zijn op een situatie waarvan alle relevante aspecten zich binnen één lidstaat afspelen.

4) Artikel 15, lid 1, van richtlijn 2006/123 moet aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat voorschriften van een bestemmingsplan van een gemeente de activiteit bestaande in niet-volumineuze detailhandel in geografische gebieden buiten het stadscentrum van die gemeente verbieden, mits alle in artikel 15, lid 3, van die richtlijn genoemde voorwaarden vervuld zijn. Het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat te verifiëren.

[ECLI:EU:C:2018:44](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) van de ABRS verschenen.

Zie ook de conclusie van de advocaat Generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie in deze zaak van 18-05-2017 ([ECLI:NL:EU:C:2017:397](#)).

JnB2018, 116

MK ABRS, 02-02-2018, 201800830/1/A2

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, verweerder.

Awb 6:2 aanhef en onder a, 8:1

Wet raadgevend referendum (hierna: Wrr) 6 lid 1

BESLUIT. Het beroep richt zich tegen een vermeende weigering om op grond van een thans niet maar mogelijk in de toekomst wel bestaande bevoegdheid een besluit te nemen. Derhalve is de Afdeling, gelet op artikel 8:1 van de Awb, onbevoegd kennis te nemen van het beroep.

De Stichting Meer Democratie heeft beroep ingesteld tegen de weigering van de minister om een besluit te nemen als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Wrr of over de wet tot intrekking van de Wrr een referendum kan worden gehouden.

[...]

Op 20 december 2017 heeft de regering bij de Tweede Kamer een voorstel van wet ingediend tot intrekking van de Wrr (Kamerstukken II 2017/18, 34 854, nr. 2). De stichting komt in beroep tegen een passage in de Nota naar aanleiding van het verslag bij dit wetsvoorstel (Kamerstukken II 2017/18, 34 854, nr. 6, blz. 15). De stichting stelt zich op het standpunt dat deze passage een schriftelijke weigering van de minister behelst om een besluit te nemen als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Wrr, welke schriftelijke weigering ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb vatbaar is voor beroep.

De minister heeft geen besluit genomen als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Wrr over de vraag of te zijner tijd over de wet tot intrekking van de Wrr een referendum kan worden gehouden en is thans ook nog niet bevoegd daartoe. Een dergelijk besluit kan op grond van de Wrr eerst door de minister worden genomen nadat het voorstel van wet door beide Kamers der Staten-Generaal is aangenomen en daarna is bekrachtigd. Het wetsvoorstel is thans nog in behandeling bij de Tweede Kamer. De passage in de Nota naar aanleiding van het verslag kan daarom geen schriftelijke weigering zijn een besluit te nemen. Artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb ziet slechts op de weigering een besluit te nemen, indien het bestuursorgaan ten tijde van de weigering bevoegd is tot het nemen van dat besluit. De Afdeling stelt vast dat het beroep zich richt tegen een vermeende weigering om op grond van een thans niet maar mogelijk in de toekomst wel bestaande bevoegdheid een besluit te nemen. Derhalve is de Afdeling, gelet op artikel 8:1 van de Awb, niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2018:364](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 117

ABRS, 31-01-2018, 201706325/1/R6

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Awb 3:11 lid 1

UNIFORME OPENBARE VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Terinzagelegging ontwerpbesluit. Artikel 3:11 van de Awb verplicht niet tot het in papieren vorm

ter inzage leggen van het ontwerpbesluit en de bijbehorende stukken op fysieke bezoekadressen. Verwijzing naar uitspraak Voorzieningenrechter ABRS van 21 augustus 2017.

Verlenen omgevingsvergunning voor het kappen van 8.971 bomen
[...]

De Wijkraad Stevenshof en anderen voeren aan dat het ontwerpbesluit niet op de juiste wijze ter inzage is gelegd. Zij hebben daardoor te weinig tijd gehad om een zienswijze op te stellen.

De Afdeling overweegt onder verwijzing naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van 21 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2225](#), dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat het ontwerp van het bestreden besluit en de bijbehorende stukken in strijd met artikel 3:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), niet ter inzage hebben gelegen. Daartoe heeft de voorzieningenrechter van belang geacht dat artikel 3:11 van de Awb niet verplicht tot het in papieren vorm ter inzage leggen van het ontwerp en de bijbehorende stukken op fysieke bezoekadressen. Ook indien het ontwerp en de bijbehorende stukken na een ter plaatse gedaan verzoek terstond kunnen worden ingezien op een daar aanwezige computer, was naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter sprake van het ter inzage liggen van die stukken. Verder heeft de voorzieningenrechter overwogen dat de omstandigheid dat het ontwerp en de bijbehorende stukken op de gemeentelijke website slechts met moeite te vinden waren, er niet aan af doet dat die stukken op die website stonden en dus geraadpleegd konden worden. De Afdeling ziet thans, in hetgeen de Wijkraad Stevenshof en anderen in de nadere memorie van 27 december 2017 en ter zitting hebben aangevoerd, geen aanleiding voor een ander oordeel. Hiertoe overweegt de Afdeling dat in de door de Wijkraad Stevenshof en anderen overgelegde e-mailwisseling met een gemeenteambtenaar is bevestigd dat, zij het met hulp van een gemeenteambtenaar, stukken kunnen worden geraadpleegd op een computer op een fysiek bezoekadres van de gemeente. Dat door de Wijkraad Stevenshof en anderen ter plekke niet is gevraagd om ondersteuning bij het raadplegen van de stukken, zoals ter zitting is bevestigd, dient voor risico van de Wijkraad Stevenshof en anderen te blijven. Het betoog faalt.

[ECLI:NL:RVS:2018:295](#)

JnB2018, 118

MK ABRS, 31-01-2018, 201700430/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leiden

Awb 8:61 lid 1

ZITTING. Goede procesorde. Het betoog twee van de appellanten dat zij ten onrechte hun pleitnota niet in zijn geheel hebben mogen voordragen dan wel overleggen ter zitting van de rechtbank, faalt. Ingevolge artikel 8:61, eerste lid, van de Awb heeft de voorzitter de leiding van de zitting. Het was derhalve aan de voorzitter om de orde ter zitting te bepalen. Er is geen rechtsregel die zich ertegen verzet dat op de zitting eerst wordt begonnen met het stellen van vragen en partijen daarna de gelegenheid krijgen in te gaan op punten die nog

niet behandeld zijn, zoals in dit geval volgens de twee appellanten ook is gebeurd.

[ECLI:NL:RVS:2018:307](https://ecli.nl/rvs/2018:307)

JnB2018, 119

MK ABRS, 31-01-2018, 201609536/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Zuidoost van de gemeente Amsterdam.

Awb 6:13

BEROEP. Rechtsopvolging. Voor het op grond van rechtsopvolging onder bijzondere titel kunnen overnemen van door de rechtsvoorganger opgebouwde aanspraken op rechtsbescherming kan aanleiding zijn in die gevallen waarin zonder deze overname de rechtsbescherming als gevolg van de rechtsopvolging geheel verloren gaat. I.c. is van een dergelijk geval sprake. De aanspraak op rechtsbescherming van DRET Master Fund C.V. en DRET Bewaarmaatschappij B.V. moet geacht worden te zijn overgegaan op BGV VI Amsterdam I GMBH & CO KG.

Het instellen van beroep was de eerst mogelijke processuele stap na de eigendomsoverdracht. Gelet daarop kan het BGV VI Amsterdam I GMBH & CO KG redelijkerwijs niet worden verweten dat zij het algemeen bestuur niet in een eerder stadium van de overdracht op de hoogte heeft gesteld.

Omgevingsvergunning voor het gebruik van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan "ArenAPoort West" ten behoeve van een functiewijziging van Villa Arena op het perceel De Entree 1 te Amsterdam.

[...]

VvE Complex Villa Arena betoogt voorts dat de rechtbank ten onrechte het beroep van BGV VI Amsterdam I GMBH & CO KG ontvankelijk heeft verklaard. Volgens VvE Complex Villa Arena had laatstgenoemde na de eigendomsoverdracht op 7 juli 2015, die derhalve vóór het besluit op bezwaar heeft plaatsgevonden, kenbaar moeten maken in de rechten van de voormalige eigenaren te willen treden. Door dit na te laten is het besluit op bezwaar niet tot haar gericht en is haar beroep, gelet op het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb, niet-ontvankelijk, aldus VvE Complex Villa Arena.

[...]

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 mei 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM5617](https://ecli.nl/rvs/2010:BM5617)), kan voor het op grond van rechtsopvolging onder bijzondere titel kunnen overnemen van door de rechtsvoorganger opgebouwde aanspraken op rechtsbescherming aanleiding zijn in die gevallen waarin zonder deze overname de rechtsbescherming als gevolg van de rechtsopvolging geheel verloren gaat. BGV VI Amsterdam I GMBH & CO KG is de rechtsopvolger van DRET Master Fund C.V. en DRET Bewaarmaatschappij B.V. De overdracht heeft plaatsgevonden nadat door laatstgenoemden bezwaar is gemaakt tegen het besluit van 2 februari 2015, en nadat de hoorzitting bij de bezwaarschriftencommissie heeft plaatsgevonden, maar voordat het besluit op bezwaar is genomen. Op grond van deze rechtsopvolging moet de aanspraak op rechtsbescherming van laatstgenoemden geacht worden te zijn overgegaan op BGV VI

Amsterdam I GMBH & CO KG, nu zonder deze overgang de rechtsbescherming als gevolg van de rechtsopvolging geheel verloren gaat. De rechtbank heeft derhalve met juistheid overwogen dat BGV VI Amsterdam I GMBH & CO KG de procedure die door haar rechtsvoorgangers is gestart, kon voortzetten. Het instellen van beroep was de eerst mogelijke processuele stap. Gelet daarop kan het BGV VI Amsterdam I GMBH & CO KG redelijkerwijs niet worden verweten dat zij het algemeen bestuur niet in een eerder stadium van de overdracht op de hoogte heeft gesteld. Anders dan VvE Complex Villa ArenA aanvoert, kan uit de uitspraken van de Afdeling van 20 september 2006 ([ECLI:NL:RVS:2006:AY8514](#)) en 24 november 2004 ([ECLI:NL:RVS:2004:AR6275](#)) een dergelijke verplichting niet worden afgeleid. Voor het niet-ontvankelijk verklaren van het beroep van BGV VI Amsterdam I GMBH & CO KG bestaat dan ook in zoverre geen grond. [ECLI:NL:RVS:2018:348](#)

Deze uitspraak is tevens opgenomen onder "Omgevingsrecht", JnB2018, 124.

JnB2018, 120

MK ABRS, 31-01-2018, 201704409/1/A2 201704415/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen

Awb 8:56

Procesregeling bestuursrecht 2013 (hierna: Procesregeling) 16 lid 4 en 5

ZITTING. Verdaging. I.c. is het procesrecht van de Awb op dit punt niet geschonden. Niet is gebleken dat [appellant] gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid om een andere datum te verzoeken en verhinderdata door te geven. Voorts heeft de rechtbank, op verzoek van [appellant], de behandeling van zijn beroepen ter zitting reeds eerder uitgesteld. Gelet op het voorgaande en het belang van een goede rechtspleging, dat met een voortvarende behandeling van zaken is gediend, heeft de rechtbank in redelijkheid kunnen besluiten het beroep in afwezigheid van [appellant] ter zitting te behandelen.

[ECLI:NL:RVS:2018:335](#)

Zie in gelijke zin de uitspraken van gelijke datum: [ECLI:NL:RVS:2018:334](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:342](#).

JnB2018, 121

MK CRvB, 31-01-2018, 15/5900 WAO

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, appellant.

Regeling van de Minister van Veiligheid en Justitie van 12 december 2014, nr. 591110, tot indexering van bedragen in de Algemene wet bestuursrecht, het Besluit proceskosten bestuursrecht en de Wet griffierechten burgerlijke zaken (hierna: de Regeling) IV lid 4

PROCESKOSTENVERGOEDING. Met ingang van 1 januari 2015 geldt dat het tijdstip van de ontvangst van het bezwaar- of beroepschrift maatgevend is voor de vraag welk bedrag van toepassing is, eerste volzin van artikel IV, vierde lid, van de Regeling. Het bestuursorgaan dat een vergoeding voor proceskosten vaststelt, is gebonden aan de uit de eerste volzin volgende bedragen.

Appellant heeft in hoger beroep aangevoerd dat hij de proceskosten terecht heeft vastgesteld op basis van de vóór 1 januari 2015 geldende bedragen. Ingevolge de eerste volzin van artikel IV, vierde lid, van de Regeling geldt met ingang van 1 januari 2015 dat het tijdstip van de ontvangst van het bezwaar- of beroepschrift maatgevend is voor de vraag welk bedrag van toepassing is. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 10 mei 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1671](#)) geldt deze bepaling op grond van de derde volzin niet onverkort wanneer de bestuursrechter de proceskosten vaststelt en is het in dat geval mogelijk dat moet worden uitgegaan van de bedragen die gelden ten tijde van de uitspraak. Appellant heeft terecht aangevoerd dat de derde volzin zich alleen richt tot de bestuursrechter en dat het bestuursorgaan dat een vergoeding voor proceskosten vaststelt gebonden is aan de uit de eerste volzin volgende bedragen. Appellant is dan ook terecht uitgegaan van de bedragen die golden ten tijde van de ontvangst van het bezwaarschrift, op 10 juli 2014, en heeft de vergoeding juist vastgesteld op € 974,-.

[ECLI:NL:CRVB:2018:306](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 122

MK ABRS, 31-01-2018, 201701128/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gilze en Rijen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21

HANDHAVING. Het college heeft in redelijkheid kunnen besluiten om af te zien van handhavend optreden. Ten tijde van het besluit [op bezwaar] bestond concreet zicht op legalisering. De rechtbank heeft ten onrechte aangenomen dat op voorhand duidelijk is dat het nieuwe bestemmingsplan uiteindelijk geen rechtskracht zal verkrijgen. Het nieuwe bestemmingsplan is niet evident in strijd met het principe van zorgvuldig ruimtegebruik als bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder a, van de Verordening Ruimte. Het enkele feit dat onduidelijk is of het nieuwe bestemmingsplan in overeenstemming is met de Verordening Ruimte is onvoldoende om op voorhand aan te nemen dat dit plan geen rechtskracht zou krijgen.

[ECLI:NL:RVS:2018:289](#)

JnB2018, 123

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 25-01-2018 (publ. 30-01-2018), AWB/ROE 17/4225 en AWB/ROE 17/4224

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht, verweerder.

Wet van 25 januari 2017 tot wijziging van de Woningwet en de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht in verband met de verduidelijking van voorschriften voor woonboten (Wet verduidelijking voorschriften woonboten)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 8.2a

HANDHAVING. Dwangsom verwijderen woonboot. Verweerder heeft ontoereikend gemotiveerd waarom eiser geen geslaagd beroep kan doen op het tweede lid van artikel 8.2a van de Wabo. De omstandigheid dat een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en c, van de Wabo is vereist, terwijl die niet is verleend, staat naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet aan toepassing van artikel 8.2a van de Wabo in de weg. Verweerder heeft verder niet gesteld, noch is gebleken dat er een gemeentelijke of provinciale verordening bestaat waarin eisen worden gesteld aan het bouwen of gebruiken van woonboten.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:716](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 124

MK ABRS, 31-01-2018, 201609536/1/AI

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Zuidoost van de gemeente Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (WAO) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 22
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en lid 9, 5 lid 6

WABO. Omgevingsvergunning functiewijziging winkelcentrum Villa Arena.

Verwijzing naar ABRS 15-03-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:694](#). I.c. is geen sprake van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit mer. Er vindt een gedeeltelijke brancheverruiming plaats, maar het gebruik blijft gericht op detailhandel. Deze functiewijziging gaat niet gepaard met een uitbreiding van de bebouwde oppervlakte, zodat opzet en vormgeving van Villa Arena door het project nauwelijks zullen wijzigen.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het gebruik van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan [...]

[...] Onder verwijzing naar haar uitspraak van 15 maart 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:694](#)) overweegt de Afdeling dat het antwoord op de vraag of sprake is van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer, afhangt van de concrete omstandigheden van het geval, waarbij onder meer aspecten als de aard en de omvang van de voorziene wijziging van de stedelijke ontwikkeling een rol spelen. Uit deze uitspraak volgt eveneens dat het antwoord op de vraag of een activiteit kan worden aangemerkt als een activiteit als bedoeld in kolom I van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het besluit mer, niet afhankelijk is van het antwoord op de vraag of per saldo aanzienlijke negatieve gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan. [...] voeren derhalve terecht aan dat de rechtbank, door bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject enkel van belang te achten of het plan al dan niet belangrijke nadelige gevolgen heeft voor het milieu, een verkeerde maatstaf heeft

gehanteerd. Dit kan echter, gelet op het navolgende, niet tot het door [...] gewenste resultaat leiden.

Het project, dat is gelegen in bestaand stedelijk gebied, voorziet in een gedeeltelijke functiewijziging van Villa ArenA, waarbij woongerelateerde detailhandel wordt omgezet naar grootschalige (perifere) detailhandel, zonder verplichte relatie tot wonen. Er vindt derhalve een gedeeltelijke brancheverruiming plaats, maar het gebruik blijft gericht op detailhandel. Deze functiewijziging gaat niet gepaard met een uitbreiding van de bebouwde oppervlakte, zodat de opzet en de vormgeving van Villa ArenA door het project nauwelijks zullen wijzigen. Gelet daarop is de Afdeling van oordeel dat geen sprake is van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit mer. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:348](#)

Deze uitspraak is tevens opgenomen onder "Algemeen bestuursrecht", JnB2018, 119.

JnB2018, 125

MK ABRS, 31-01-2018, 201609639/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder 30
Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.6 lid 2

provinciale Omgevingsverordening Overijssel 2009 2.1.3

WABO. Omgevingsvergunning voor garage met showroom te Markelo. Ladder voor duurzame verstedelijking. In de nota van toelichting bij artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro (Stb. 2012, 388, blz. 34 en 49-50) is vermeld dat ook een lokale behoefte aan een stedelijke ontwikkeling door de regio onderdeel kan worden gemaakt van de regionale behoefte. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte grond gevonden voor de conclusie dat onder regionale behoefte als bedoeld in artikel 3.1.6., tweede lid, onder a en b, van het Bro een groter gebied dient te worden verstaan dan uitsluitend de kern Markelo.

[ECLI:NL:RVS:2018:287](#)

JnB2018, 126

MK ABRS, 31-01-2018, 201609513/1/A1

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Awb 1:3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

BELANGHEBBENDE. WABO-milieu. Wabo. I.c. geen sprake van gevolgen van enige betekenis. Weliswaar kunnen gevolgen op het gebied van zicht, ruimtelijke uitstraling en geluidsemissie van de inrichting worden ondervonden, maar deze zijn – mede door de afstanden tot de percelen van [appellant sub 1] – dermate gering, dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt.

Omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, c en e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) voor de inrichting "Reststoffencentrum Eibergen" aan de [locatie 1] te Eibergen.

[...]

Ter zitting zijn de volgende afstanden vastgesteld. De kortste afstand van de inrichting tot de percelen van [appellant sub 1] bedraagt ongeveer 450 m. De afstand van de inrichting tot het perceel waarop de woning is gelegen bedraagt ongeveer 685 m. De afstand van de inrichting tot de woning bedraagt ongeveer 850 m.

Met betrekking tot de ruimtelijke uitstraling van de inrichting en het zicht op de inrichting overweegt de Afdeling het volgende.

In de inrichting bevinden zich bergen puin met een hoogte van ongeveer 7 m. De keerwanden zijn 3 tot 4.8 m hoog. Gelet op het verhandelde ter zitting bestaat vanaf het woonperceel van [appellant sub 1] geen of nauwelijks zicht op de inrichting. Vanaf andere percelen van [appellant sub 1] is de inrichting op meerdere plaatsen zichtbaar. Dit enkele feit is, gezien vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1941](#)), echter niet voldoende voor het oordeel dat het belang van [appellant sub 1] rechtstreeks is betrokken bij het besluit tot vergunningverlening. Gelet op de afstand tot de inrichting en de ter plaatse aanwezige begroeiing is dit zicht niet zodanig, dat dit van invloed is op het woon- en leefklimaat van [appellant sub 1]. Verder is de ruimtelijke uitstraling van de inrichting ter plaatse van de percelen van [appellant sub 1], gelet op de afstanden, te gering om belanghebbendheid te kunnen aannemen.

Gelet op het vorenstaande kunnen weliswaar gevolgen worden ondervonden, maar deze zijn dermate gering, dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Er is derhalve in zoverre geen sprake van gevolgen van enige betekenis. [appellant sub 1] kan daarom aan deze aspecten geen belanghebbendheid ontleen.

Ten aanzien van de milieugevolgen van de inrichting overweegt de Afdeling het volgende. Aannemelijk is dat ter plaatse van de woning en de percelen van [appellant sub 1] milieugevolgen van de inrichting kunnen worden ondervonden. Beoordeeld moet worden of sprake is van gevolgen van enige betekenis. Daarbij gaat het met name om de geluidemissie van de activiteiten binnen de inrichting. Mogelijke geluidhinder van het verkeer van en naar de inrichting ter plaatse van de woning of de percelen van [appellant sub 1] kan niet aan het in werking zijn van de inrichting worden toegerekend, omdat dat verkeer zich niet meer onderscheidt van het overige verkeer dat zich aldaar op de weg kan bevinden.

De voor de geluidemissie meest relevante activiteiten binnen de inrichting betreffen het gebruik van de mobiele puinbreker, de houtshredder en de rotorbreker. In de vergunningaanvraag en de vergunningvoorschriften zijn beperkingen gesteld aan deze activiteiten. Gelet hierop en op de afstanden tot de inrichting zal de feitelijke geluidemissie ter plaatse van de percelen van [appellant sub 1] dermate gering zijn, dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij is mede van belang dat het verkeerslawaai op het gedeelte van de Winterwijkseweg dat tussen de inrichting en de percelen van [appellant sub 1] ligt, relatief hoog is. Verder is niet aannemelijk dat ter plaatse van de percelen van [appellant sub 1] piekgeluiden hoorbaar zijn in die mate en frequentie, dat sprake is van gevolgen van enige betekenis.

Ten slotte is, gelet op de afstanden en de binnen de inrichting uit te voeren activiteiten, evenmin aannemelijk geworden dat sprake is van andere milieugevolgen van enige

betekenis, zoals trillingen en lichtemissie.

[ECLI:NL:RVS:2018:254](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

WRO/Wro/Woningwet

JnB2018, 127

ABRS, 31-01-2018, 201608716/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Reparatiewet BZK 2014 (Stb. 2014, 458) XXIII onder D

Woningwet 9, 133 lid 1, lid 3, lid 4

Bouwverordening 2.5.12 lid 1, 2.5.17 lid 1

WONINGWET. Gelet op artikel 133, eerste lid, van de Woningwet is in deze zaak artikel 9 van de Woningwet, zoals dat laatstelijk luidde voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014, van toepassing. Het bepaalde in artikel 133, derde lid, van de Woningwet vormt geen grond voor een ander oordeel.

[...] Verlenen omgevingsvergunning [...]

[...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat, gelet op artikel 133, eerste lid, van de Woningwet, artikel 9 van de Woningwet, zoals dat laatstelijk luidde voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014, in deze zaak van toepassing is, aangezien op het tijdstip van inwerkingtreding van laatstgenoemde wet voor het perceel een bestemmingsplan als bedoeld in de Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro) van toepassing was, dat nadien niet is gewijzigd. De verwijzing door [appellante] naar artikel 133, derde lid, van de Woningwet vormt geen grond voor een ander oordeel. Uit het daarin bepaalde, dat op een aanvraag ingediend voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014 artikel 9 van de Woningwet van toepassing is, volgt niet a contrario en in afwijking van het eerste lid van artikel 133 van de Woningwet dat op de aanvraag, nu die is ingediend na dat tijdstip, artikel 9 van de Woningwet niet van toepassing is. Ook niet in samenhang gezien met het vierde lid van artikel 133 van de Woningwet, nu die bepaling ziet op de situatie dat op het tijdstip van de aanvraag geen bestemmingsplan als bedoeld in de Wro van toepassing is, en die situatie zich hier niet voordoet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:336](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 128

MK CRvB, 25-01-2018, 17/1652 AW, 17/1680 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

ARAR 81 lid 1 aanhef en onder I

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. ONVOORWAARDELIJK ONTSLAG. Gelet op de beschikbare gegevens heeft de Raad niet de overtuiging gekregen dat betrokkene de opzet had om onjuiste declaraties in te dienen met de bedoeling om een hogere reiskostenvergoeding te verkrijgen. Mede in aanmerking genomen de korte tijd (twee keer twee weken) waarover betrokkene ten onrechte reizen van [plaatsnaam 2] naar [plaatsnaam 1] heeft gedeclareerd en dat hij zodra hem duidelijk werd dat hij niet vanuit [woonplaats] kon declareren heeft gevraagd hoe hij dat kon herstellen, acht ook de Raad de straf van onvoorwaardelijk ontslag niet evenredig aan het gepleegde plichtsverzuim. Anders dan de rechtbank acht de Raad een voorwaardelijk ontslag met daaraan gekoppeld de voorwaarde van een verhuisverplichting in de gegeven omstandigheden ook een te zware straf. Voor het gepleegde plichtsverzuim zou de minister wel de straf van een schriftelijke berisping kunnen opleggen als bedoeld in artikel 81, eerste lid, aanhef en onder a, van het ARAR.

[ECLI:NL:CRVB:2018:237](https://ecli.nl/crvb/2018/237)

JnB2018, 129

MK CRvB, 25-01-2018, 17/2164 MAW

Minister van Justitie en Veiligheid.

AMAR 39 lid 2 aanhef en onder h

MILITAIR AMBTENARENRECHT. EERVOL ONTSLAG WEGENS ONTHEFFING VAN DE INITIËLE OPLEIDING. ONTSLAGBESCHERMING.

Raad: Kern van het geschil is de vraag tot wanneer voor appellant nog de (...) ontslagbescherming gold.

Uit de vaststelling in de rapportage verzuimbegeleiding van 3 februari 2015 dat appellant fysiek niet in staat is aan de opleidingseisen van de [A-opleiding] te kunnen voldoen, volgt dat appellant niet geschikt was voor zijn werkzaamheden in het kader van de initiële opleiding tot de [functie 2] waarvoor hij was aangenomen en bestemd. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak 29 juni 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2279](https://ecli.nl/crvb/2017/2279)), neemt het feit dat appellant dienstgeschikt is verklaard voor de lagere functieclusters, en dus in staat was andere dan de hem opgedragen werkzaamheden bij Defensie te verrichten, niet weg dat hij op medische gronden buiten staat bleef de werkzaamheden van de initiële opleiding te verrichten. Ook op 3 februari 2015 waren die werkzaamheden nog aan te merken als de functie van appellant, nu hij na de ontheffing uit de opleiding in februari 2015 nog niet was gere-integreerd op een andere passende functie. De functie bij de SMD, waarin hij in het kader van zijn re-integratie tijdelijk tewerkgesteld was, kan niet als zodanig gelden. Gezien de inhoud van bijlage 1 bij de Nota was er in dit geval dus sprake van wat daar is omschreven als "arbeidsverzuim door ziekte" en niet van "arbeidsverzuim door medische inzetbaarheidsbeperkingen (geen ziekte)", nu appellant niet in staat was de werkzaamheden te verrichten van zijn eigen functie. Anders dan appellant heeft betoogd genoot hij dus geen ontslagbescherming vanwege arbeidsverzuim door medische inzetbaarheidsbeperkingen. De conclusie is dat op 2 februari 2014, de datum van ziekmelding van appellant, de ontslagbeschermingstermijn van 24 maanden is gaan lopen.

Het voorgaande brengt mee dat op de ontslagdatum van 25 mei 2015 de ontslagbescherming van 24 maanden nog gold, zodat de staatssecretaris niet bevoegd was om per die datum het ontslag te verlenen. De Raad stelt evenwel vast dat ten tijde van het nemen van het bestreden besluit de ontslagbeschermingstermijn was verstreken. De staatssecretaris was daarom in het kader van de volledige heroverweging in bezwaar wel bevoegd om bij het bestreden besluit het ontslagbesluit te handhaven, zij het op een andere grond en met een andere ingangsdatum.

[ECLI:NL:CRVB:2018:274](#)

JnB2018, 130

MK CRvB, 25-01-2018, 17/1886 AW, 17/4462 AW

college van burgemeester en wethouders van Delft.

CAR/UR/NUR 8:3, 19b:5, 19b:18

AMBTENARENRECHT. De wijziging van de verhouding tussen lesgebonden en niet-lesgebonden uren kan niet worden aangemerkt als een substantiële wijziging van de functie van de betrokken docenten van de [onderdeel]. Ook met deze - in verhouding tot de omvang van hun aanstelling voor alle docenten waarop de 80/20-maatregel van toepassing is gelijke - vermindering van het aantal niet-lesgebonden uren is de functie van al deze docenten een ongewijzigde functie als bedoeld in hoofdstuk 15a van de CAR/UR/NUR. Het is dus niet zo dat er meer ambtenaren voor plaatsing in aanmerking komen dan er ongewijzigde functies zijn zoals bedoeld in artikel 15a:1:3:4, eerste lid, van de CAR/UR/NUR. Dit betekent dat de voorwaarde voor de toepassing van het afspiegelingsprincipe niet is vervuld. Het college heeft er bij de toepassing van de 80/20-maatregel dan ook terecht voor gekozen dat alle betrokken docenten overeenkomstig artikel 15a:1:3:3 van de CAR/UR/NUR hun eigen, ongewijzigde, alleen in urenomvang wat beperkte functie blijven vervullen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:278](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 131

MK CRvB, 24-01-2018, 16/2319 ZW

Raad van bestuur van het Uvv.

ZW 19 lid 1, 19 lid 4, 19 lid 5

ZIEKTEWET. MAATSTAF ARBEID. Het Uvv is uitgegaan van een onjuiste maatstaf arbeid. De gegevens die bekend zijn geworden over de enkele keren dat appellante thuis van haar werkgever enkele werkzaamheden heeft verricht bieden onvoldoende aanknopingspunten voor een andere maatstaf arbeid dan de functie van accountmanager voor 37,5 uur per week in welke functie-omvang appellante heeft gewerkt, en op grond waarom zij ook – na ontslag – WW heeft ontvangen en, bij eerdere ziekmelding, ziekgeld ontving.

Gelet op het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 4 september 2015 en de FML van die datum betekent dit dat appellante niet in staat is de maatgevende arbeid te verrichten.

[ECLI:NL:CRVB:2018:270](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 132

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 02-02-2018, AMS 18/123

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
PW 9, 44

PARTICIPATIEWET. ALLEENSTAANDE OUDER. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het standpunt van verzoekster dat zij als alleenstaande ouder van 27 jaar of jonger met kind van vijf jaar of jonger vrijgesteld dient te moeten worden van de verplichting in artikel 9, eerste lid, onder a, van de Pw, in dit geval niet ter zake doet. Die verplichting uit artikel 9 ziet op het verrichten van algemeen geaccepteerde arbeid. Op grond van artikel 9a van de Pw, kunnen alleenstaande ouders zoals verzoekster hiervan inderdaad vrijgesteld worden. In de onderhavige zaak gaat het echter om een door verweerder aangeboden voorziening genoemd onder b van artikel 9 van de Pw. Daar geldt deze vrijstelling niet voor. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter geven het verslag van het gesprek en haar eigen verklaring voldoende grond voor het oordeel dat dat uit verzoeksters houding ondubbelzinnig blijkt dat zij de verplichting in artikel 9, eerste lid, onder b, van de Pw niet wil nakomen. De voorzieningenrechter volgt verzoekster niet in haar betoog dat verweerder haar onvoldoende duidelijk heeft gemaakt wat van haar verwacht werd.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:495](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Provinciale verordening

JnB2018, 133

MK ABRS, 31-01-2018, 201703572/1/A2

provinciale staten van de provincie Fryslân.

Provinciewet 93, 96

Verordening ondersteuning Statenfracties provincie Fryslân 2014 1, 2 lid 1 onder d

VERORDENING ONDERSTEUNING STATENFRACTIES PROVINCIE FRYSLAN.

Fractievergoeding. Door de bijdrage te gebruiken om een statenlid te betalen

voor zijn werkzaamheden voor de fractie, heeft de stichting gehandeld in strijd met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder d, van de Verordening, gelezen in verbinding met artikel 96, eerste lid, van de Provinciewet.

Afdeling legt artikelen 96 lid 1 en 93 van de Provinciewet, evenals rechtbank, niet anders uit dan de Hoge Raad [arrest van 21 december 2012, [ECLI:NL:HR:2012:BX9 023](#)] heeft gedaan ten aanzien van de artikelen 99 lid 1 en 95 van de Gemeentewet, aangezien deze bepalingen eenzelfde inhoud en ratio hebben.

[ECLI:NL:RVS:2018:319](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2018, 134

MK CRvB, 05-02-2018, 16 /6346 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.1, 1.5

Wpb 9, 43

STUDIEFINANCIERING. Het opvragen van de reisgegevens van appellante kan de toets van de subsidiariteit doorstaan. Met de minister kan worden aangenomen dat de toezichthouder, gelet op wat hij al had ondernomen, voor het verkrijgen van (extra) bewijsmiddelen niet (meer) een voor appellante (veel) minder ingrijpend middel ten dienste stond om de woonsituatie van appellante te onderzoeken.

Het opvragen van de reisgegevens van appellante over een periode van achttien maanden kan ook de toets van de proportionaliteit doorstaan.

[ECLI:NL:CRVB:2018:269](#)

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

Jn82018, 135

MK ABRS, 31-01-2018, 201700301/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 18b lid 2

Beleidsregel bestuursrechtelijke handhaving Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag 2016

(Beleidsregel) 1 lid 5

WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. Boete. De tekst van de Beleidsregel ten aanzien van overtreding van artikel 18b van de Wmm en de

toelichting daarop geven geen enkel aanknopingspunt om in dit geval uit te gaan van een arbeidsduur van 2 maanden. Nu de arbeidsduur niet twee maanden, maar bijna een maand was had de minister, gelet op de tabel in artikel 1, vijfde lid, van de Beleidsregel, de boete moeten vaststellen op € 5.000,00.

[ECLI:NL:RVS:2018:315](https://ecli.nl/RVS:2018:315)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 136

MK ABRS, 31-01-2018, 201700728/1/A3

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 10, 11

WOB. Precisering jurisprudentie Afdeling over het weigeren van feitelijke gegevens opgenomen in persoonlijke beleidsopvattingen in een document voor intern beraad.

Ook indien degene die de persoonlijke beleidsopvattingen heeft geuit, heeft ingestemd met openbaarmaking, komt aan het bestuursorgaan - gelet op de op hem rustende verantwoordelijkheden - nog steeds de vrijheid toe om die informatie niet te verschaffen.

[...] Artikel 11 Wob biedt [...] de basis om documenten voor intern beraad die persoonlijke beleidsopvattingen bevatten te weigeren. Feitelijke gegevens zijn echter geen persoonlijke beleidsopvattingen en kunnen derhalve niet krachtens artikel 11, eerste lid, van de Wob worden geweigerd. Feitelijke gegevens kunnen wel zodanig met die opvattingen zijn verweven dat het niet mogelijk is deze te scheiden. In dat geval kunnen ook die feitelijke gegevens met een beroep op dit artikel worden geweigerd. De Afdeling ziet aanleiding om haar rechtspraak hierover te preciseren. Een bestuursorgaan dient per zelfstandig onderdeel van een document voor intern beraad met informatie over een bepaalde bestuurlijke aangelegenheid, zoals alinea's, te bezien of dit zelfstandig onderdeel persoonlijke beleidsopvattingen bevat en, wanneer in de opvattingen informatie van feitelijke aard is opgenomen, of de persoonlijke beleidsopvattingen zodanig met deze feitelijke gegevens zijn verweven dat deze niet zijn te scheiden. In geval van verwevenheid mag in beginsel het betrokken onderdeel van het document worden geweigerd op grond van artikel 11 Wob. Een bestuursorgaan hoeft niet binnen een zelfstandig onderdeel van een document per zin of zinsdeel te bepalen of verwevenheid een weigering kan rechtvaardigen.

Voorzover in documenten voor intern beraad sprake is van feitelijke gegevens waarvan verstrekking niet vanwege verwevenheid kan worden geweigerd, geldt voorts het volgende. Indien die feitelijke gegevens uitsluitend bestaan uit informatie die uit anderen hoofde reeds openbaar is, hoeven deze gegevens niet te worden verstrekt. Op informatie die reeds van overheidswege openbaar is gemaakt is de Wob niet van toepassing (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 27 december 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:3563](#), en van 20 oktober 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO1165](#)).

[...] Het besluit om over persoonlijke beleidsopvattingen informatie te verstrekken is aan het bestuursorgaan. Ook indien degene die de persoonlijke beleidsopvattingen heeft geuit, heeft ingestemd met openbaarmaking, komt aan het bestuursorgaan - gelet op de op hem rustende verantwoordelijkheden - nog steeds de vrijheid toe om die informatie niet te verschaffen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:314](#)

JnB2018, 137

MK ABRS, 31-01-2018, 201700494/1/A3

algemeen bestuur (thans: de raad van bestuur; hierna: het bestuur) van de Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk Onderzoek (hierna: de NWO), gevestigd te Den Haag. Wet openbaarheid van bestuur 1 aanhef en onder b, 3 lid 1, 10 lid 2 onder e

WOB. Precisering jurisprudentie. Het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer verzet zich tegen openbaarmaking van namen van medewerkers die niet wegens hun functie in de openbaarheid treden, tenzij de indiener van het desbetreffende Wob-verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat het belang van de openbaarheid in een concreet geval zwaarder weegt.

[...] Het bestuur heeft in het [primaire] besluit [...] geweigerd de in de correspondentie met externe partijen vermelde namen openbaar te maken van personen die niet wegens hun functie in openbare bronnen traceerbaar zijn. In het advies waarnaar het bestuur in het besluit [op bezwaar] [...] heeft verwezen, is ter nadere motivering onder meer verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2010,

[ECLI:NL:RVS:2010:BL1844](#). In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat namen van ambtenaren persoonsgegevens zijn en het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zich tegen openbaarmaking kan verzetten, waarbij van belang is dat het hier niet gaat om het opgeven van een naam aan een individuele burger die met een ambtenaar in contact treedt, maar om openbaarmaking in de zin van de Wob.

De Afdeling preciseert haar jurisprudentie en overweegt dat het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zich verzet tegen openbaarmaking van namen van medewerkers die niet wegens hun functie in de openbaarheid treden, tenzij de indiener van het desbetreffende Wob verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat het belang van de openbaarheid in een concreet geval zwaarder weegt. Nu het in deze zaak gaat om de namen van medewerkers die niet wegens hun functie in de openbaarheid treden en [appellant sub 2] niet aannemelijk heeft gemaakt dat het belang van de openbaarheid zwaarder weegt dat het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de desbetreffende medewerkers, heeft het bestuur openbaarmaking van de namen terecht geweigerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:321](#)

JnB2018, 138

MK ABRS, 31-01-2018, 201702651/1/A3

college van bestuur van de Universiteit Leiden.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder b, 3 lid 1

WOB. Onderzoeksgegevens in kwestie betreffen geen bestuurlijke aangelegenheid. Zij zijn louter met een wetenschappelijk oogmerk tot stand gekomen en hebben geen betrekking op de bestuursvoering van de universiteit.

[...] [Weigering] documenten met betrekking tot het door onderzoekers van de Universiteit Leiden opgestelde rapport 'Etnisch profileren in Den Haag? Een verkennend onderzoek naar beslissingen en opvattingen op straat.'

[...] De onderzoeksgegevens zijn tot stand gekomen bij de uitvoering van een onderzoek door aan de afdeling Criminologie van de universiteit verbonden onderzoekers in het kader van de wetenschappelijke taak van die afdeling. De gegevens zijn louter met een wetenschappelijk oogmerk tot stand gekomen en hebben geen betrekking op de bestuursvoering van de universiteit. Zij betreffen daarom geen bestuurlijke aangelegenheid. Dat het rapport openbaar is gemaakt en mogelijk voor de bestuursvoering van andere bestuursorganen dan het college relevante informatie bevat, betekent niet dat de aan het rapport ten grondslag liggende onderzoeksgegevens zelf een bestuurlijke aangelegenheid betreffen. De door het college vermelde uitspraak van de Afdeling van 3 oktober 2007 [ECLI:NL:RVS:2007:BB4735](#) over onderzoek naar de bestuurscultuur binnen de gemeente Edam-Volendam waartoe de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties opdracht had gegeven in verband met diens verantwoordelijkheid, betreft een uitzonderlijk geval en doet aan het voorgaande niet af.

[...]
[ECLI:NL:RVS:2018:322](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum, [ECLI:NL:RVS:2018:321](#), overw. 2.2.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 139

MK ABRS, 31-01-2018, 201601536/1/V3 en 201601554/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Associatieovereenkomst 2, 6, 12

Aanvullend Protocol 36

Besluit nr. 2/76 1, 7, 13

Besluit nr. 1/80 10, 13, 16

EU Handvest 7, 8, 51, 52

Privacyrichtlijn 1, 2, 3, 6, 7, 8

Verordening (EG) nr. 1030/2002 punten 5 en 6 van de considerans, 1, 2, 3, 4 bis, 4

SIS II punten 10 tot en met 12 van de considerans, 1, 2, 20, 21, 24, 29

VIS-verordening punten 5, 10 en 14 van de considerans, 2, 5, 23, 24, 25

VIS-Besluit punt 5 van de considerans, 2, 5

Visumcode 10, 13

Eurodac-verordening punten 4 tot en met 6, 8, 10,15 en 22 van de considerans, 2, 9, 11, 12, 13, 14, 16, 20

REGULIER. Prejudiciële vragen over het verwerken en bewaren van biometrische gegevens van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, om identiteits- en documentfraude te voorkomen en te bestrijden.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State verzoekt het Hof van Justitie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

1a. Moeten artikel 7 van Besluit nr. 2/76 onderscheidenlijk artikel 13 van Besluit nr. 1/80 aldus worden uitgelegd dat deze bepalingen zich niet verzetten tegen een nationale regeling die voorziet in het algemeen verwerken en bewaren van biometrische gegevens van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, in een bestand in de zin van artikel 2, aanhef en onder a en b, van Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB 1995, L 281), omdat deze nationale regeling niet verder gaat dan nodig is voor het verwezenlijken van het met deze regeling nagestreefde legitieme doel om identiteits- en documentfraude te voorkomen en bestrijden?

1b. Is daarbij van belang dat de duur van het bewaren van de biometrische gegevens is gekoppeld aan de duur van het legale en/of illegale verblijf van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen?

2. Moet artikel 7 van Besluit nr. 2/76 onderscheidenlijk artikel 13 van Besluit nr. 1/80 aldus worden uitgelegd dat een nationale regeling geen beperking in de zin van deze bepalingen vormt, indien het effect van de nationale regeling op de toegang tot de werkgelegenheid, als bedoeld in deze bepalingen, te onzeker en indirect is om te kunnen aannemen dat deze toegang wordt belemmerd?

3a. Indien het antwoord op vraag 2 is dat een nationale regeling die het mogelijk maakt de biometrische gegevens van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, uit een bestand aan derden beschikbaar te stellen met het oog op voorkomen, opsporen en onderzoeken van - al dan niet terroristische - misdrijven een nieuwe beperking is, moet artikel 52, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dan aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een dergelijke nationale regeling?

3b. Is daarbij van belang dat deze onderdaan op het moment dat hij als verdachte van een misdrijf is aangehouden het verblijfsdocument, waarop zijn biometrische gegevens zijn opgeslagen, bij zich heeft?

[ECLI:NL:RVS:2018:347](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:62018:RVS:347)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 140

MK ABRS, 31-01-2018, 201609959/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 16

Awb 4:2

Vw 2000 2a, 18, 19, 24a

Vb 2000 3.22, 3.75

VV 2000 3.34l

REGULIER. Op de vreemdeling en referent rust de verplichting de staatssecretaris te melden, als zich nadat op de aanvraag is beslist wijzigingen in gegevens voordoen die van invloed kunnen zijn op het gevraagde dan wel verleende verblijfsrecht. Fraude kan ook bestaan uit het achterhouden of verzwijgen van informatie, terwijl de vreemdeling moet hebben geweten dat die informatie van belang is voor de beoordeling over zijn verblijfsrecht.

Hoewel de rechtbank terecht heeft overwogen dat Suwinet als zodanig niet is aangewezen als administratie, bedoeld in artikel 24a, eerste lid, van de Vw 2000, heeft de rechtbank niet onderkend dat de polisadministratie van het UWV wél als administratie, bedoeld in dat artikellid, is aangewezen. De staatssecretaris kan, naar door hem wordt erkend, deze administratie raadplegen via Suwinet. Dit is echter geen aanleiding de aangevallen uitspraak te vernietigen. Artikel 24a van de Vw 2000 is van toepassing wanneer een aanvraag wordt gedaan en maakt een uitzondering op artikel 4:2 van de Awb wat betreft de gegevens en bescheiden die de vreemdeling bij de aanvraag dient te verschaffen. Dit laat echter onverlet dat op de vreemdeling en referent de verplichting rust de staatssecretaris te melden, als zich nadat de staatssecretaris op de aanvraag heeft beslist wijzigingen in gegevens voordoen die van invloed kunnen zijn op het gevraagde dan wel verleende verblijfsrecht. Referente is daarop gewezen in het door haar ondertekende aanvraagformulier voor een mvv. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat de vreemdeling, dan wel referente de staatssecretaris had dienen te informeren dat de hoogte van het inkomen van referente aanzienlijk was gewijzigd. [...]

In artikel 16, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn gaat het dus om de situatie dat een verblijfsrecht is verkregen op basis van onjuiste informatie, terwijl aan het verstrekken van die informatie een bewust handelen ten grondslag moet liggen. Hoewel de in tweede lid gebruikte formulering vooral wijst op een actief handelen, kan fraude ook bestaan uit het achterhouden of verzwijgen van informatie, terwijl de vreemdeling moet hebben geweten dat die informatie van belang is voor de beoordeling over zijn verblijfsrecht.

Het inkomen van referente is vanaf januari 2015 aanzienlijk gedaald. Deze wijziging deed zich al voor voordat de mvv aan de vreemdeling was verleend. De vreemdeling, dan wel referente moet hebben geweten dat deze inkomensdaling van belang was voor de beoordeling van het aangevraagde verblijfsrecht en dat zij de staatssecretaris daarover hadden moeten informeren. Het middelenvereiste is immers een essentieel vereiste waaraan moet zijn voldaan om in aanmerking te komen voor toelating als gezinslid in het kader van gezinshereniging. De persoon waarbij verblijf is beoogd dient duurzaam en zelfstandig over voldoende middelen van bestaan te beschikken. Het aanvraagformulier waarmee referente de mvv heeft aangevraagd, vermeldt onder punt 10 dat er voor referente rechten en plichten ontstaan als zij dit formulier ondertekent. Op het formulier dient aangekruist te worden dat het naar waarheid is ingevuld. Daarbij vermeldt het in

hetzelfde tekstblok dat referente wijzigingen in de situatie van de vreemdeling die gevolgen kunnen hebben voor het verblijfsrecht direct aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) moet doorgeven. Referente heeft het hokje voor dat tekstblok in het formulier aangekruist en het formulier ondertekend. Ook heeft referente als bijlage bij de aanvraag gevoegd het door haar ondertekende formulier waarin zij zich verklaart referent te stellen, als bedoeld in artikel 2a van de Vw 2000, voor de vreemdeling. Dit formulier vermeldt dat referente verplicht is de IND wijzigingen te melden die van invloed kunnen zijn op de verblijfsvergunning. Overigens valt ook uit de omstandigheid dat de staatssecretaris in deze zaak de mvv-aanvraag in eerste instantie had afgewezen omdat referente niet aan het middelenvereiste voldeed, af te leiden dat de vreemdeling dan wel referente moet hebben geweten dat het middelenvereiste een essentieel vereiste is.

[ECLI:NL:RVS:2018:360](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2018, 141

MK ABRS, 26-01-2018, 201604375/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 11

Vw 2000 1, 62, 62a, 66a, 67

OPENBARE ORDE. Een vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft in een andere lidstaat en die geen gemeenschapsonderdaan is als bedoeld in art. 1 Vw 2000, kan niet ongewenst worden verklaard.

De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 29 augustus 2016 op het standpunt gesteld dat de vreemdeling, nu deze rechtmatig verblijf heeft in Italië, ongewenst kan worden verklaard omdat hoofdstuk 6, afdeling 3, van de Vw 2000, waarin de vereisten voor het uitvaardigen van een inreisverbod zijn geregeld, niet meer op hem van toepassing is.

Dit standpunt is onjuist. De vreemdeling heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd op grond waarvan hij moet worden aangemerkt als gemeenschapsonderdaan, zoals gedefinieerd in artikel 1 van de Vw 2000. Dit betekent dat de enkele omstandigheid dat de vreemdeling over een Italiaanse verblijfstitel beschikt niet in de weg staat aan de toepassing van afdeling 3 van hoofdstuk 6 van de Vw 2000 en derhalve niet met zich brengt dat artikel 67 van de Vw 2000 op de vreemdeling van toepassing is.

De toepassing van afdeling 3 van hoofdstuk 6 van de Vw 2000 betekent dat de vreemdeling wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van Italië te begeven en dat, indien dit bevel niet wordt nageleefd of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de vreemdeling is vereist, de vreemdeling wordt opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten. Vervolgens kan dan wel moet een inreisverbod tegen hem worden uitgevaardigd.

[ECLI:NL:RVS:2018:272](#)

Zie ook de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van 31 januari 2018 in zaak nr. 201608027/1/V1 [ECLI:NL:RVS:2018:361](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 142

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 26-01-2018, NL17.14396

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a b

EVRM 3

ASIEL. Cuba. Transseksueel. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de door haar ondervonden problemen een dusdanig ernstige beperking van haar bestaansmogelijkheden opleveren dat het voor haar als homoseksueel/transgender onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied in Cuba te functioneren. Dat eiseres meermalen is aangehouden en gediscrimineerd, hoe belastend dit voor eiseres ook moet zijn geweest, is onvoldoende om te veronderstellen dat de situatie voor haar onhoudbaar is geworden.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de door haar ondervonden problemen een dusdanig ernstige beperking van haar bestaansmogelijkheden opleveren dat het voor haar als homoseksueel/transgender onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied in Cuba te functioneren. Verweerder heeft erkend dat de situatie van eiseres in Cuba niet makkelijk is en ook de rechtbank twijfelt daar niet aan, maar niet aannemelijk is gemaakt dat de situatie onhoudbaar is geworden. Hierbij heeft verweerder terecht van belang geacht dat niet is gebleken dat eiseres vanwege haar gaardheid en genderidentiteit onderwijs, huisvesting of gezondheidszorg is ontzegd. Ook heeft verweerder aan eiseres mogen tegenwerpen dat zij in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien door als particulier (de rechtbank begrijpt: niet in overheidsdienst) te werken. Eiseres heeft verklaard meermalen te hebben gesolliciteerd voor een overheidsbaan zonder resultaat, maar ze heeft ook verklaard dat zij een voorkeur had om te werken als particulier, omdat zij dan een beetje meer verdiende.

Verder is van belang dat homoseksualiteit in Cuba niet bij wet strafbaar is gesteld. Uit de algemene landeninformatie, waarnaar verweerder verwijst in het bestreden besluit, blijkt dat de situatie met betrekking tot LHBTI+ in Cuba de laatste tijd is verbeterd. Onder leiding van de dochter van de huidige president, Mariela Castro, vindt een langzame seksuele revolutie plaats. In Havana heeft een conferentie plaatsgevonden met betrekking tot LHBTI+ waaraan verscheidene Latijns-Amerikaanse landen hebben deelgenomen. Bovendien verbiedt de wet discriminatie op grond van seksuele oriëntatie bij werk, huisvesting, staatloosheid en toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. De

overheid financiert geslachtsveranderingen en pride-marches. Er wordt ook gedemonstreerd voor huwelijken tussen personen van gelijke sekse. Wat eiseres heeft aangevoerd en waar eiseres op heeft gewezen, kan er niet aan af doen dat de ontwikkelingen in Cuba voor de LHBT-gemeenschap positief zijn en dat eiseres een wettelijke basis heeft om bescherming te vragen tegen discriminatie op basis van haar seksuele geaardheid en genderidentiteit. Niet is aannemelijk geworden dat de Cubaanse overheid misbruik maakt van wetgeving (zoals La ley del Vago) om juist homoseksuelen dan wel transgenders te treffen. Eiseres heeft met haar verklaringen onvoldoende geconcretiseerd dat zij op basis van deze wet problemen heeft ondervonden. Eiseres heeft weliswaar verklaard dat de politie na haar vertrek uit Cuba bij haar vader is langs geweest en dat eiseres het vermoeden heeft dat dit in verband met die wet is geweest, maar zij heeft dit niet nader onderbouwd. Dat eiseres dus in de negatieve aandacht van de Cubaanse autoriteiten zou staan, heeft verweerder dan ook niet aannemelijk hoeven achten. Daarbij komt dat eiseres met een nieuw paspoort zonder belemmering is uitgereisd. Indien zij in de specifieke aandacht zou staan van de autoriteiten, zou haar dit niet zijn gelukt. Dat Cubanen die kritiek leveren op de overheidsorganisatie van Mariela Castro of Cubanen die een concurrerende organisatie willen starten in de problemen komen, doet evenmin af aan de positieve ontwikkelingen voor LHBTI+. Die problemen hangen immers niet samen met de geaardheid van die personen, maar met kritiek op de alom vertegenwoordigde overheid.

Ook de problemen die eiseres zelf van de zijde van de autoriteiten heeft ondervonden, vormen geen reden om anders te oordelen. Eiseres heeft gesteld dat zij in het verleden zo vaak is geconfronteerd met daden van vervolging dat de situatie onhoudbaar is, maar dit is niet gebleken. Dat eiseres meermalen is aangehouden en gediscrimineerd, hoe belastend dit voor eiseres ook moet zijn geweest, is onvoldoende om te veronderstellen dat de situatie voor haar onhoudbaar is geworden. Daarbij heeft verweerder mogen betrekken dat eiseres heeft verklaard dat zij voor het laatst één of twee jaar geleden is opgepakt en dat het ongeveer 2014 of 2015 moet zijn geweest dat zij voor de laatste keer aangifte heeft gedaan. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om de mate van aanhoudingen te scharen onder daden van vervolging in de zin van artikel 9, eerste lid, onder a, van de Definitierichtlijn.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de door eiseres omschreven behandeling als homoseksueel/transgender in Cuba als onvoldoende zwaarwegend wordt aangemerkt om vluchtelingschap aan te nemen en tevens dat de specifieke omstandigheden van eiseres niet maken dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op blootstelling aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:966](#)

JnB2018, 143

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 26-02-2018, NL17.6609

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a b

EVRM 3

ASIEL. Tamils. Werkwijze Sri Lankaanse ambassade. Er bestaat geen aanleiding om verweerder op te dragen zijn beleid inzake de risicofactoren en de positie van terugkerende Tamils opnieuw te laten onderzoeken.

Eiser betoogt dat verweerders beleid inzake de risicofactoren en de positie van terugkerende Tamils opnieuw onderzocht moet worden, omdat bekend is dat de Sri Lankaanse ambassade in het verleden om inzage in asioldossiers van Tamils heeft gevraagd. Eiser stelt dat deze praktijk ongewijzigd is, zij het dat de ambassade tegenwoordig in gesprekken aan Tamils vraagt om te vertellen wat er in hun asioldossier staat. Hieruit blijkt volgens eiser de negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten voor afgewezen Tamil-asielzoekers.

Dit betoog kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Immers, de omstandigheid dat de Sri Lankaanse autoriteiten ervan op de hoogte zijn geraakt dat een vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft aangevraagd in het buitenland, is in verweerders beleid al als risicofactor opgenomen.

Verder heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat, voor zover uitgegaan zou mogen worden van authenticiteit van de door eiser overgelegde opnames en transcripties, eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het recent of vaststaand beleid is van de ambassade om van terugkerende Tamils inzage in het asioldossier te eisen. De rechtbank ziet geen reden om te twijfelen aan de stelling van verweerder dat zowel de Dienst Terugkeer en Vertrek (hierna: DT&V) als de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) heeft bevestigd dat deze eis niet meer wordt gesteld door de Sri Lankaanse vertegenwoordiging sinds zij daar met de Sri Lankaanse autoriteiten over hebben gesproken.

Zelfs als de door eiser gestelde omstandigheid juist is dat de Sri Lankaanse ambassade nog altijd onderzoek zou verrichten naar in Nederland verblijvende Tamils door hen in gesprekken op de ambassade te vragen of zij asiel hebben aangevraagd, betekent dat niet dat die autoriteiten dan dus per definitie weten dat alle leden van deze groep asiel hebben aangevraagd. Die gestelde wetenschap hangt immers af van de overige feiten en omstandigheden van het individuele geval, meer in het bijzonder het (verdere) verloop van dergelijke gesprekken. Het zou wel een indicatie zijn dat zij geïnteresseerd zijn in de vraag of de betreffende Tamil in het verleden asiel heeft aangevraagd. Dat op zichzelf vormt echter geen risicofactor.

Indien in een individueel geval aannemelijk is gemaakt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van een eerder ingediende asielaanvraag, is sprake van een risicofactor, die verweerder bij de beoordeling van de asielaanvraag zal moeten betrekken. Het bestaan van deze ene risicofactor maakt echter nog niet dat reeds daaruit kan worden afgeleid dat de Sri Lankaanse autoriteiten de betreffende Tamil zien als activist die een gevaar vormt voor de staat. [...]

Het beroep van eiser op de door hem gestelde gang van zaken bij de vreemdeling [naam] waaruit volgens eiser de door hem beschreven werkwijze van de Sri Lankaanse ambassade zou blijken, baat hem niet. De rechtbank heeft in de uitspraak van 16 januari 2018 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:473](#)) geoordeeld - kort samengevat - dat [naam] een begin van bewijs heeft geleverd van de authenticiteit van het door hem op [datum] 2017 in de aanwezigheid van IOM-medewerkers op de ambassade gevoerde gesprek. Het

ligt naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verweerder om in die zaak (van [naam]), desgewenst, nader onderzoek te doen naar de authenticiteit van de door [naam] overgelegde gespreksopname, reden waarom de rechtbank het beroep in die zaak gegrond heeft verklaard. De authenticiteit van het betreffende gesprek staat nog niet vast. En zelfs als de inhoud vast komt te staan, kan daaruit, in ieder geval op dit moment, niet uit worden afgeleid dat eisers stelling juist is dat de algemene werkwijze van de Sri Lankaanse ambassade in essentie onveranderd is en reeds daaruit valt af te leiden dat alle naar Sri Lanka terugkerende Tamils als activisten worden beschouwd. Ter onderbouwing van het standpunt van eiser dat Tamils bij terugkeer in de negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten zullen komen te staan, heeft eiser nog verwezen naar een rapport van UK Home Office van 15 juni 2017, waaruit zou blijken dat Tamils die verdacht worden van betrokkenheid bij de LTTE bij aankomst in Sri Lanka gearresteerd worden. Daarnaast heeft eiser in dit kader verwezen naar een uitspraak van het EHRM van 26 januari 2017 (16744/14, Sri Lanka, X tegen Zwitserland) [[ECLI:CE:ECHR:2017:0126JUD001674414](#)], waarin is geoordeeld dat de Zwitserse autoriteiten onvoldoende hadden onderkend dat een risico op mishandeling aanwezig was bij terugkeer van een vreemdeling naar Sri Lanka.

De rechtbank is van oordeel dat uit het rapport van SFH van 22 april 2016 en het rapport van de UK Home Office van 15 juni 2017 niet blijkt dat de situatie voor terugkerende Tamils nu anders zou zijn dan waarvan de Afdeling in de uitspraken van 20 juni 2014 [[ECLI:NL:RVS:2014:2351](#)] en 23 juli 2015 [[ECLI:NL:RVS:2015:2438](#)] is uitgegaan, zodat eisers beroep daarop faalt.

Eisers beroep op de uitspraak van het EHRM van 26 januari 2017 kan hem evenmin baten. Immers, niet is gebleken dat de situatie van eiser gelijk is aan die van de vreemdeling uit het arrest, die eerder in Sri Lanka zou zijn vastgezet en mishandeld voordat zijn asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen.

Anders dan eiser heeft gesteld, doet de uitspraak van het Upper Tribunal van 15 juni 2017 (UKUT00164 IAC) niet af aan de uitspraken van de Afdeling van 20 juni 2014 en 23 juli 2015. De uitspraak van de Upper Tribunal ziet immers op de beoordeling van de risicofactoren gelet op de geloofwaardig geachte banden van die vreemdeling met de LTTE, en ziet niet op het onderscheid dat de Sri Lankaanse autoriteiten kunnen maken tussen terugkerende Tamils naar Sri Lanka.

Conclusie van de rechtbank is dat er geen aanleiding bestaat om verweerder op te dragen zijn beleid inzake de risicofactoren en de positie van terugkerende Tamils opnieuw te laten onderzoeken. Eisers betoog faalt.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:839](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 144

MK ABRS, 29-01-2018, 201708622/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

Awb 6:22

VREEMDELINGENBEWARING. Geen toepassing artikel 6:22 Awb bij bewaring op onjuiste grondslag.

Een maatregel van bewaring die op een onjuiste wettelijke grondslag berust, kan naar zijn aard niet anders worden hersteld dan door het opheffen van de betreffende maatregel van bewaring en de vreemdeling met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 schadevergoeding toe te kennen over de periode waarin hij op een onjuiste wettelijke grondslag in bewaring heeft verbleven. Als de staatssecretaris de vreemdeling opnieuw in bewaring wilt stellen, zal hij een nieuw besluit tot oplegging van een maatregel van bewaring op de juiste wettelijke grondslag moeten nemen. Derhalve leent een dergelijk gebrek zich niet voor toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2018:281](#)

JnB2018, 145

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 19-01-2018 (publ. 02-02-2018), NL18.233

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 53, 59a

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Onrechtmatig binnentreden. Bij een Dublinclaimant kan niet worden binnentreden met een machtiging tot binnentreden op grond van artikel 53 van de Vw, omdat deze slechts wordt afgegeven als het vermoeden bestaat dat zich in de woning een persoon die geen rechtmatig verblijf heeft, bevindt, of ter uitzetting of inbewaringstelling op grond van artikel 59 van de Vw.

De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser ten tijde van het binnentreden in de woning rechtmatig verblijf in Nederland had en dat is binnentreden ter inbewaringstelling van eiser op grond van artikel 59a van de Vw. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 1 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2992](#)) en overweegt dat in een situatie als in deze zaak waarin eiser rechtmatig verblijf heeft, artikel 53 van de Vw bij gebreke van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf, dan wel voor een inbewaringstelling op een andere grondslag dan die van artikel 59 van de Vw, niet kan dienen als grondslag voor het binnentreden met het oog op uitzetting van een vreemdeling met rechtmatig verblijf. Dat neemt niet weg dat het ontbreken van een wettelijke grondslag voor het binnentreden de daaropvolgende inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig maakt, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. Naar het oordeel van de rechtbank dient deze belangenafweging in het voordeel van verweerder uit te vallen. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat eiser tweemaal zonder opgaaf van redenen niet op vertrekgesprekken is verschenen, en bij een wel gevoerd vertrekgesprek te kennen heeft gegeven niet te willen worden overgedragen aan Frankrijk. Voorts neemt de rechtbank in

aanmerking dat de uiterste overdrachtstermijn aan Frankrijk verloopt op 4 februari 2018. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:983](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/983)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 146

MK ABRS, 26-01-2018, 201709378/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:56

PROCESRECHT. De gemachtigde heeft geen feiten en omstandigheden gesteld waaruit kan worden afgeleid dat niet aan haar of de referente kan worden toegerekend dat de referente niet in persoon ter zitting aanwezig was. Voorts heeft de gemachtigde evenmin toegelicht waarom desondanks het beroep niet buiten de aanwezigheid van de referente in persoon ter zitting kon worden behandeld. Daaraan doet niet af dat in de uitnodiging voor de zitting is vermeld dat de rechtbank het beroep en het verdere verloop van de procedure alleen met partijen kan bespreken als die op de zitting aanwezig zijn, reeds omdat daarmee niet is bedoeld dat partijen in persoon dienen te verschijnen.

[ECLI:NL:RVS:2018:269](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2018/269)

JnB2018, 147

MK ABRS, 30-01-2018, 201708551/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:5 lid 1 d, 6:6 a

PROCESRECHT. Staatssecretaris heeft met de overgelegde printscreens van het gegevensverwerkingssysteem Indigo verzending van de herstelverzuimbrieff naar het juiste adres aannemelijk gemaakt.

Niet in geschil is dat de staatssecretaris in de eerste week van december 2016 een poststuk naar de gemachtigde van de vreemdeling heeft verzonden, dat door hem ook in goede orde is ontvangen. Uit de door de staatssecretaris overgelegde printscreens van het gegevensverwerkingssysteem Indigo is op te maken dat de brief "Herstel verzuim", op 2 december 2016 in het systeem is geregistreerd en het volgnummer "1" heeft gekregen. Verder blijkt daaruit dat er op 2 december 2016 vanuit het zogeheten verzendhuis een bericht is aangemaakt dat op 5 december 2016 is verzonden. Uit de door de staatssecretaris gegeven toelichting volgt dat het postadres op de brief met volgnummer "1" ook de adressering was van de verzending van het poststuk. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris, anders dan de rechtbank heeft overwogen, aannemelijk gemaakt dat de herstelverzuimbrieff van 2 december 2016 op 5 december 2016, als aanbiedingsbrieff van het poststuk, aan de vreemdeling is verzonden naar het juiste adres.

[ECLI:NL:RVS:2018:358](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2018/358)

JnB2018, 148

ABRS, 29-01-2018, 201609274/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 69, 83b, 83c

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. De enkele stelling van de gemachtigde dat hij over onvoldoende technische kennis beschikt, vormt geen aanleiding om niet van de juistheid van het door de rechtbank verrichte onderzoek uit te gaan.

Op verzoek van de Afdeling heeft de rechtbank onderzocht of zij de gemachtigde een notificatiebericht heeft verstuurd nadat de aangevallen uitspraak in het digitale systeem is geplaatst. De rechtbank heeft intern onderzoek verricht of in dit specifieke geval op de juiste wijze een notificatiebericht is verzonden. Het onderliggende technische onderzoek, alsmede de conclusie dat deze e-mail succesvol is verzonden en is aangeboden aan de e-mailserver van de gemachtigde, zijn aan de gemachtigde toegezonden.

De gemachtigde heeft zich desgevraagd uitgelaten over de bevindingen van de rechtbank en heeft betoogd dat hij daaruit bij gebrek aan technische kennis niets kan afleiden en persisteert dat hij het notificatiebericht niet heeft ontvangen.

De enkele stelling van de gemachtigde dat hij over onvoldoende technische kennis beschikt, vormt geen aanleiding om niet van de juistheid van het door de rechtbank verrichte onderzoek uit te gaan. Indien de gemachtigde zelf niet over voldoende technische kennis beschikt, had het op zijn weg gelegen om zich te laten informeren waarom het notificatiebericht hem niet heeft bereikt. Hij heeft dat echter nagelaten. Gelet op het voorgaande wordt de conclusie van het technisch onderzoek van de rechtbank gevolgd, zodat de uitspraak op 26 september 2016 is bekendgemaakt. Het hogerberoepschrift is dan ook te laat ingediend. Omdat de gemachtigde geen omstandigheden heeft aangevoerd waardoor het niet aan hem is toe te rekenen dat hij het notificatiebericht niet heeft ontvangen, wordt tevens geoordeeld dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is.

[ECLI:NL:RVS:2018:276](#)

JnB2018, 149

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 22-12-2017 (publ. 02-02-2018), NL17.7031 en NL17.7133

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:5, 6:6

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. Uit het onderzoek van het Rechtspraak Servicecenter is gebleken dat de gronden niet tijdig zijn ingediend.

Beroepen in digitale zaak niet-ontvankelijk wegens niet tijdige indiening gronden. De gemachtigde heeft voor het niet tijdig indienen van de gronden geen verklaring kunnen geven, anders dan dat hij in de veronderstelling verkeerde dit wel op juiste wijze te hebben gedaan. De gemachtigde stelt dat hij de gronden wel tijdig heeft geüpload. Naar aanleiding hiervan heeft de rechtbank het onderzoek twee keer heropend om het

Rechtspraak Servicecentrum onderzoek te laten doen. Uit het door het RSC opgestelde rapport volgt dat geen sprake is geweest van een technische storing in het systeem. Dit betekent dat de rechtbank met de opstellers van het rapport uitgaat van de juistheid van de registratie van eventuele activiteiten met de advocatenpas van de gemachtigde van eisers. Ook blijkt daaruit dat er op de bewuste data van activiteiten met de advocatenpas sprake is geweest, namelijk van het raadplegen van het dossier en/of van documenten ('raadpleegoperaties'). In beide zaken is op de betreffende dagen geen registratie gevonden van het drukken op de knop 'stukken indienen'. Via het afhandelen van de taak 'Herstellen verzuim' zijn op die dagen evenmin stukken ingediend. Eisers voeren in reactie op het rapport aan dat daaruit blijkt dat hun gemachtigde op deze data gedurende lange tijd ingelogd is geweest. Anders dan eisers menen, kan hieruit slechts worden afgeleid dat hun gemachtigde kennelijk de betreffende digitale dossiers heeft geraadpleegd. Dat en waarom hieruit zou volgen dat toen ook gronden van beroep zijn ingediend, ziet de rechtbank niet in. Het tegendeel blijkt namelijk uit het rapport. Dat in het rapport staat dat op het ip-adres gekoppeld aan het aan de advocaat toebehorende advocaatnummer vier activiteiten zijn gevonden waarbij het scherm om stukken in te kunnen dienen is gestart, is evenmin een onderbouwing van de stelling van eisers. In het rapport staat namelijk ook dat uit deze logging niet is op te maken welke activiteit bij welke zaak hoort. Met andere woorden, of het betreffende scherm in deze zaken is geopend, is onduidelijk. Belangrijker evenwel is dat het openen van het scherm om stukken in te kunnen indienen niet hetzelfde is als het daadwerkelijk indienen van die stukken. Daarvoor is in ieder geval nog één cruciale handeling nodig, het drukken op de knop 'stukken indienen'. De activiteit voor het drukken op de knop 'stukken indienen' ontbreekt echter. De beroepsgronden zijn dus niet tijdig ingediend. De rechtbank ziet geen reden om deze termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:16254](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBDHA:2017:16254)

[Naar inhoudsopgave](#)